

Deutsch László



Gyula bátyját, Lacit ábrázolja a kép. ?Az édes Ilon néni és Henrik bácsinak, Lacika, Szászrégen 1916. március 16?. Mestitz Ilona és Gyula édesanyja testvérek voltak. A Mestitz családtól került vissza a kép. Az volt a szokás, hogy mikor a fényképésznél csináltattak egy képet, akkor több példányt csináltattak, s a rokonoknak is adtak belőle. Gyula édesanyja nagyon szépen varrt, és kézimunkázott is. Úgy tudom, hogy ez a nadrágtartó az ő keze munkája, havasi gyopárokat hímzett rá. Abban az időben ezt tirolai nadrágnak nevezték, sok gyerek viselt ilyet. Azt hiszem, eredetileg Ausztriában, Tirolban viselték, s gondolom, onnan van a neve. Ahogy most a farmer a menő, akkor

a tiroli nadrág volt a divat meg a matrózruha. A család Szászrégenben is és itt, Marosvásárhelyen is lakott. Jómódú emberek voltak, Szászrégenben volt egy textilkereskedésük, az 1880-as évek végén alapították a Gyula nagyszülei. Egy időben itt is volt, Marosvásárhelyen egy üzletük. A fióküzlet -- a főtéren, a Posta utca sarkán, ahol most a Bernády-szobor van -- sokkal később alakult, és hamar vége lett, mert olyan üzletvezető került, aki nem tudta rendesen vezetni az üzletet. 1918-ban született a férjem. Laci és Gyula jó testvérek voltak, csak nem volt nagyon közeli a kapcsolatuk, mert nyolc év különbség volt köztük, és ezt Laci mindig érezte vele. Laci hamarabb lett önálló. Laci is Marosvásárhelyen járt iskolába, a mostani Unirea Líceum katolikus fiúgimnázium volt, ott érettségizett, azt hiszem, 1928-ban. Azután textilmérnöki iskolában volt Németországban. 2-3 éves textilmérnöki képzés volt, s miután azt elvégezte, ezt a főiskolát, hazakerült. A fiúkat 1942-ben együtt vitték el munkaszolgálatra. Máramarosszigetnél kezdték, majd az akkori Magyarország területén voltak munkaszolgálatban: Nagybányán, Szentkirályszabadján, Lengyelországban és Kárpátalján is voltak. Végig együtt voltak, és együtt is szabadultak. Azt hiszem, már 1944 végén itthon voltak, szerencsésen megúszták. Laci nem maradt otthon az üzletnél, hanem Bukarestbe került állásba, egy textilgyárba. Mikor megismertem, az 1950-es években, akkor Segesváron dolgozott, utána Nagyszébenben. 1952-ben nősült meg, 42 évesen, pedig már olyan agglegény-forma volt. Nagyon sokat válogatott, és aztán végül is összeismerkedett a feleségével, aki balázsfalvi származású zsidó nő volt, a neve Stark Böske. 1953-ban Segesváron született egy fia, György. 1963-ban a családjával kiment Izraelbe. Migdal Haemeqbe kerültek Ott is egy textilgyárban dolgozott, busszal járt ki a munkahelyére. Aztán nyugdíjba ment. Laci 1995-ben halt meg. A felesége és a fia most is ott él ebben a városkában. Izraelben is kóser háztartásuk volt, ott is tartották a tradíciót, az ünnepeket. György a mai napig minden péntek este odaviszi magához a 83 éves édesanyját, a sógornőmet, ott van a közös vacsora a családdal, s aztán hazaviszi. György felesége szintén zsidó, ők Egyiptomból mentek ki Izraelbe, ott ismerkedtek meg Izraelben. Négy gyerekük van: a legnagyobb fiú Gilád, utána van egy kislány, Dikla, a harmadik fiú Hárel, a legkisebb egy kislány, Zohár. A legnagyobb már 25 éves, érettségi után jó ideig katona volt, jelenleg egy évet dolgozik, s utána aztán akar menni egyetemre.